

[Gillstrup]

flytter vore arbejdspladser til Portugal, eller hvor de nu flytter hen. Derfor betyder det indre marked, at hr. Bollmann skulle stemme nej til den socialdemokratiske dagsorden i dag og ikke fortsætte med denne julelallen som hidtil.

Til hr. Duetoft skal jeg blot sige, at Fremskridtspartiet er det eneste parti, der i sine finanslovsforslag har afsat 9 mia. kr. til afgiftsharmonisering. Det gjorde vi sidste år, hvor den regering, som hr. Duetofts parti sad i, sagde nej til det; det gør vi i år, og så skal vi se, om den regering, som hr. Duetofts parti ikke sidder i, siger ja til det i denne omgang. Men man skal i allerhøjeste grad passe på, at Bruxellesbureaukreatet ikke breder sig, så det ødelægger danske arbejdspladser, for det kan det nemlig også komme til. Derfor skal man se på det kritisk, men principielt er vi bundet til i denne verden, af hensyn til vor egen beskæftigelse, for at ikke vore arbejdspladser skal eksporteres, at afgiftsharmonisere og at følge fællesstandarder meget, meget langt, men ikke kritiskløst og bevidstløst, hver gang der kommer et forslag om afgiftsharmonisering eller standardharmonisering.

Glønborg (KRF):

Jeg vil bare starte med at minde om et par kendsgerninger, som jeg ikke synes vi skal glemme: At Firkløverregeringen i årene fra 1983 til 1986 i det mindste fik lov til at opleve, og vel også kunne tage en vis ære for, at der blev skabt et par hundrede tusinde ekstra arbejdspladser i det private erhvervsliv, men jeg vil også minde om, at vi fik en forkert overenskomst i 1987. Det var for meget, vi bevilgede hinanden hele vejen rundt; vi kan godt skændes om, hvem der har det største ansvar for, at det gik sådan, men jeg mener i og for sig ikke, at det tjener noget særligt formål, jeg mener ikke, det er nødvendigt for at komme videre, at vi skal have en skylds- og ansvarsplacering for det. Lad os bare slå fast, at vi alle sammen enten har nydt goderne eller båret byrderne ved den fejl, der blev lavet dengang, og så lad os hjælpes ad med at få skuden vendt og taget fat på en anden facon.

Jeg synes nok, det er en lille smule deprimerende også i dag at opleve et slagsmål imellem noget, man kalder den borgerlige side, og noget, som man kunne kalde den socialistiske side af denne sal. Det kunne måske minde os om, at

den løsning, som kan anvendes i dette som i andre problemer, hverken er den socialistiske eller den borgerlige. Vi er nogle, som bekender os til de socialliberale løsninger, og dér får vi måske egentlig nok det bedste resultat. Nu er vi et par partier her i salen, som tør sige socialliberale, og jeg synes, det har været en meget interessant debat, hvor man navnlig fra socialistisk hold har prøvet at give Det Radikale Venstre karakter for deres måde at være socialliberale på. Jeg skal da ikke forsøge at gå ind i sådan en karaktergivning, og jeg ved ikke rigtig, om det er ubeskedent, men jeg vil da selvfølgelig have lov til at takke for, at der i det mindste fra nogle sider er den vurdering, at Det Radikale Venstre med hensyn til at sætte tryk på det sociale ikke har været dygtigere end vi andre, da vi sad i regering med de to udpræget borgerlige partier.

Men når det er sagt, vil jeg gerne sige, at jeg har også meget sympati for hr. Jørgen Estrups ordførertale. Jeg synes, at der blev sagt nogle meget vigtige ting i den, og jeg kan kun erklære mig meget enig i de betragtninger, som hr. Jørgen Estrup kom med. Så får vi jo håbe, at de virkelig kan få gennemslagskraft i regeringen, at man tør tage fat i netop den omstrukturering af vores erhvervsliv, sådan at vi kan fremme eksporterhvervene, og holde igen på alt det, som det er så fristende at tage fat på, nemlig det at ville gøre det godt for os selv herhjemme.

Jeg har nogle gange stået på denne talerstol og gjort opmærksom på, at det helt grundlæggende politiske problem i Danmark er, at vi alle sammen vil gøre det godt for os selv og hinanden, og at det ikke er særlig politisk populært at pege på, at vi faktisk skylder en hel del til dem, der bor uden for vores grænser, og at vi lige så godt kan besinde os på det.

Kristeligt Folkeparti fik megen skældud, megen kritik, da vi allerede i 1975 var så modige at fremlægge en økonomisk plan, som vi kaldte for »Økoplan Q«, hvor vi netop gjorde opmærksom på, at det eneste rigtige var at sikre, at vi fik en løntilbageholdenhed i dette land. De, der vil gå tilbage og kigge i, hvad der stod i den, vil kunne se, at her havde vi netop et eksempel på et opgør med såvel den socialistiske som den borgerlige måde at tage tingene på. Vi havde faktisk held til dengang at lægge os ud med begge sider, og det vil vi da gerne gøre én gang til.